

[Aksel Larsen.]

indfyldelse på, til at søge fred gennem forhandling, tværtimod. Vi siger, at Danmark må modsætte sig Tysklands genmilitarisering. Jeg synes, at de afsløringer fra Vesttyskland, som praktisk talt hver eneste dag fremkommer selv i den atlantiske presse herhjemme, er så uhyggelige, at man burde forsværge, at der fandtes et menneske, selv her i denne sal, som kunne gå med til at støtte en genoprustning af Tyskland.

Vi siger, at vi vil ikke have fremmede magters tropper på Danmarks territorium. Vi er aldeles overbevist om, at dette er et ønske, der deles af det overvældende flertal af det danske folk, som godt er klar over, hvor skæbnsvangert det vil blive for Danmark, om man giver Amerika baser her i vort land. Vi forlanger standsning af oprustningen, nedsættelse af militæruddgifterne, og da i konsekvens af vort standpunkt den 18 måneders tjenestetid er altfor lang, forlanger vi, at årgangen 1952 skal hjemsendes efter et års tjeneste.

Vi kræver afvisning af Amerikas Forenede Staters indblanding i vor erhvervs- og handelspolitik og udnyttelse af østhandelens store beskæftigelses- og forsyningsmuligheder. Jeg kan forsikre udfra en viden, alle i denne sal kunne have, hvis de ville sætte sig ind i materialet, men som vi i hvert fald er nogle stykker her i salen, der har, at der findes uanet store muligheder for samhandel med Østeuropa, såvel eksport fra Danmark dertil som import derfra til Danmark af råprodukter, halvfabrikata og færdigvarer, som vi har brug for.

Vi forlanger igangsættelse af produktivt, samfundsgavnligt arbejde, så der bliver beskæftigelse til alle ledige hænder. Vi forlanger omfattende byggeri af billige boliger og standsning af militærbyggeri. Vi forlanger gennemtvungelse af prisfald, indgreb mod monopol- og spekulationspriser og mod ågeravancer. Vi giver ikke noget for det, der er sagt her fra socialdemokratiets side om, at nu vil de have priskontrollen skærpet. Det skulle de have tænkt på, da de selv var regering, men da tænkte de kun på at få den slækket mest muligt. Så det er altså et par postgange for sent, at man nu stiller sig i opposition til den nuværende regering, der har fortsat den daværende handelsminister Krag's prislovspolitik.

Vi vender os imod de høje skatter og kræver skattenedsættelse og ophævelse af de

prisfordyrende afgifter. Vi forlanger forbedringer af den sociale forsyning, ordentlige levevilkår for de gamle, invalider og uarbejdsdygtige og bedre børneforsorg.

Vi forlanger opfyldelse af løfterne til ungdommen, ret til arbejde, lige ret til uddannelse, til frihed og til frihedens udnyttelse, og konkret forlanger vi, som tinget ved af vort fremsatte forslag, dagskole for lærlinge. Jeg har lagt mærke til, at i statsministerens trontale er der et langt afsnit om de varme følelser, regeringen nærer for ungdommen. Men der er ikke et levende ord om ungdomskommissionens betænkning. Må jeg her minde tingets medlemmer om, at vi allesammen har fået tilsendt en lille tryksag fra studenterrådet ved Københavns universitet, hvor man har et billede, der viser en del højhattede herrer, som bærer ungdomskommissionens betænkning i en smuk kiste til graven, og man siger: dette må ikke ske. Nej, dette må ikke ske. Men i det omfang, vi kommunister hidtil har fremført ungdomskommissionens betænkning som konkrete forslag her i tinget, har man enten syltet forslagene eller stemt dem ned. Jeg giver ikke meget for de kønne velvillige ord i statsministerens tale, når de konkrete handlinger viser et stik modsat sind.

Det er den politik, jeg her ganske kort har skitseret i henhold til en programudtalelse af vort partis centralkomité, som vi mener vil hjælpe Danmark økonomisk og hjælpe det til så megen udenrigspolitisk sikkerhed, som det overhovedet er muligt at opnå, og skabe bedre sociale forhold herhjemme; og vi ved os, når vi trækker linien op for en sådan politik, i overensstemmelse med meningen i det arbejdende folk. Jeg kan henvise til de snart talløse udtalelser fra fagforeninger, fællesorganisationer og arbejdere på arbejdspladser, der protesterer mod oprustningspolitikken, mod skatterne, mod Atlantpagten og kræver en retfærdig socialpolitik gennemført. Jeg kan nævne som eksempel fællesorganisationen, der direkte siger: hvis vi ikke foretager os noget, så dør vi af sult, og jeg kan henvise til den udtalelse, der blev vedtaget på de jyske husmænds sendemandsmøde, hvori man dels kræver jord til landbrugdommen, dels kræver håndhævelse af bestemmelserne om, at landbrugsejendomme ikke må sammenlægges, dels går meget skarpt imod den 18 måneders tjenestetid, mod ekspropriering af landbrugsejendomme til mi-